

ærede Taler som ogsaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har anført, at der kun er Tale om en Udgiftsforhøielse af 300,000 Kr. Det er dog ikke en saa forferdelig stor Sum, at vi ikke skulde kunne overflue den, og det forekommer mig da ogsaa, at det vilde være mærkeligt, om ikke det andet Thing ogsaa skulde være i Stand til at overflue Situationen. Heller ikke tror jeg, det er vanskeligt at se, at Lønningen her ingenlunde er foreslaaet anfat for høit. Naar jeg stemmer for Vædringsforslaget, føler jeg mig tværtimod foranlediget til at gjøre den Bemærkning, at uagtet jeg stemmer for det, er det langtfra, at jeg anser det for at være tilfredsstillende. Den ærede Forslagsstiller har allerede mindet lidt om, hvad der passerede i Samlingen 1866—67. Jeg for mit Vedkommende tror, at den Forhøielse af Soldaternes Lønning, som de ærede Forslagsstillere nu have bragt i Forslag, allerede burde have været givet i 1867. Om jeg husker ret, vedtog da ogsaa Thinget den Gang med 51 Stemmer mod 41, at Lønningen skulde være 24 $\frac{1}{2}$ pCt., og naar man ikke desto mindre blev staaende ved de 22 $\frac{1}{2}$ pCt., synes jeg at skinte gennem de den Gang førte Forhandlinger, som jeg har gjenmælet, at det navnlig var begrundet i Hensynet til det Uvædselige i, at den nye Hærløns maatte finde en nogenlunde velvillig Indgang hos Befolkningen; Loven vilde, frygtede man, blive mindre vel modtagen som Følge af den forøgede Udgift, som en Lønningsforhøielse vilde medføre. Jeg husker vel, at det den Gang ogsaa blev fremhævet af Krigsministeren, at det var et Forhold, som krængte til nærmere Undersøgelse, da Soldaternes Lønningsforhold ikke for nylig vare bleve undersøgte. Dette er der ogsaa blevet slaaet paa i Dag; men det forekommer mig ikke saa vanskeligt at komme paa det Rene med, hvorledes Soldaternes Stilling er. Jeg er naturligvis enig med den ærede Forslagsstiller i, at der kan være forskellige Meninger om, hvor meget der absolut behøves for at kunne leve; men jeg tror dog ikke, det er saa vanskeligt at gjøre en Beregning over, hvad der behøves for at leve, jeg vil ikke just sige ordentlig, men næsten op til ordentlig, i alt Fald meget tarvelig. I den Henseende har jeg opstillet en Beregning, som er meget let at kontrollere. Vi vide, at Soldaterne faae deres Lønning hver 5te Dag, og naar vi da regne ud, hvor meget der behøves i disse 5 Dage, ville vi se, i hvilket Forhold det, der er foreslaaet, staar til det, der egentlig behøves. Jeg antager, vi kunne blive enige om, at om Soldaten skal have ordentlig Middagsmad, vil Udgiften dertil i de 5 Dage udgjøre mindst 5 Mk. Ol og Kaffe anslaa jeg til 8 $\frac{1}{2}$ daglig, altsaa til 2 Mk. 8 $\frac{1}{2}$ i de 5 Dage; jeg antager ikke, at Nogen vil finde det urimeligt. $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ Smør, anser jeg heller ikke for at være for høit anslaaet for 5 Dage, og efter de nuværende Priser er

det en Udgift paa 1 Mk. 12 $\frac{1}{2}$. Naar jeg endelig anslaaer Udgiften til Badst til 1 Mk., faae vi i Alt 1 Rd. 4 Mk. 4 $\frac{1}{2}$. Man vil have lagt Mærke til, at der i denne Beregning slet ikke er Tale om Smaasornødenheder, saasom Tobak, The og Et og Andet, som ogsaa Soldaten kan have Lyft til ligesom ethvert andet Menneffe, men jeg indrømmer, at Soldaten kan have godt af at leve tarvelig. Jeg vil ikke, saaledes som det ærede Medlem fra Bornholm (Rosod) en Gang sagde, sige, at Soldaten kan have godt af at lære at lide — det ærede Medlem svævede til: „og lyde,“ og deri er jeg selvfølgelig enig — thi jeg vil dog ikke have, at Soldaten skal være Uffet. Altsaa efter den Beregning, jeg har opstillet, komme vi til, at 2 Mk. er det Mindste, og dette tror jeg ogsaa er i god Samklang med, at Lønningen i 1867 egentlig burde have været anfat til de nu her foreslaaede 26 $\frac{1}{2}$. Det vil ogsaa ses, at de 6 $\frac{1}{2}$ om trent svare til den Forhøielse af 20 pCt., som skulde svare til Stigningen paa Prisene af Livsornødenhederne. Soldaten vil altsaa komme til at udrede 6 $\frac{1}{2}$ om Dagen af sin egen Pung, dersom han har Noget i den. Dette udgjør omtrent 2 Rd. om Maaneder, men netop i en Tid, hvor man taler saa meget om at hjælpe Arbeiderne, og hvor vi Alle ere enige om, at der paa Finansloven bør bevilges Penge til uformuende Elevers Ophold ved Høiskolerne, falder det mig noget for Brystet just at plyndre den fattige Mand for den Smule Skilling, som han har tjent, og som han siden kunde anvende til sin Bedrift, til sin videre Udvikling eller andet Lignende, og det gjør det saa meget mere, som vi jo netop i disse Dage have set Exempel paa, at der finder en meget stærk Udvandning Sted af unge Karle til den anden Side af Havet, saa at der endogsaa er visse Sædgskredse, hvor en stor Del af dem ere vandrede ud. Jeg skal ikke negte, at det forekommer mig noget besynderligt, at vi ikke hurtig og raff. og uden at foretage disse dybe Undersøgelser, som det forekommer mig her ere paa urette Plads, kunne blive enige om at tillægge dem den Godtgjørelse, som de efter min Mening helst maa faae jo før jo hellere. I det jeg altsaa stemmer for Forslaget, har jeg dog ikke anset det for overflødig at tilføie disse Bemærkninger, thi dersom det enten idag eller senere skulde blive vedtaget, ønsker jeg ogsaa, at det skal staa klart i de kommende Tider, at det er blevet vedtaget som en Forbedring, og ikke fordi Alle mente, at nu vare alle Savn tilfredsstillende, og at nu var der gjort Alt, hvad der burde gjøres. Jeg kan da heller ikke forstaa, at vi skulde være et saa fattigt Folk, at vi ikke nok kunde evne at lønne vore Soldater ordentlig. Den personlige Byrde er jo allerede ikke saa ganske ringe, og jeg kan ikke finde det rigtigt, at vi dertil endvidere skulde lægge den ekstraordinære